

Kur'ân gençleşiyor

Kastamonu'dan okuyucumuz: “Zaman ihtiyarlandıkça Kur'ân gençleşiyor, mânâsı tavazzuh ediyor.” Sözü'nün mânâsını açar mısınız?”

Dünyamız oldukça yaşlı. Yaratıldığı günden beri fırtına hızıyla geçen milyonlarca yılın tahribatı, dünyamızın çehresinde, dağında, taşında derin izler bırakmış. Geçen her bir saniye, akan her bir zaman parçası dünyamızı ve her şeyi hızla eskitiyor.

Zaman nehri baş döndürücü bir sür'atle akıyor; dağı, taşı peşinden sürükleyip götürüyor; önüne çıkan her nesneye, eline geçirdiği her zerreye öyle bir “fanilik” tokadı vuruyor ki, bir daha kendine gelmeyecek ölçüde perişan ediyor. Öyle mecalsiz, öyle güçsüz, kuvvetsiz, öyle çaresiz bırakıyor her şeyi.

İnsanlar yıpranmaz mı zaman çarkında, mekân yıpranırken, dağ taş hırpalanırken. Bakıyorsunuz; tam medenî bir çağı yakaladık diyorsunuz; insanlık yine o vahşet devrine geri dönüyor, yine o canavar tıynetinin nöbeti tutuyor, yine o hunhar damarları kabarıyor, yine o ilkel zamanlarını bir daha yaşıyor. Vuruyor, kırıyor, öldürüyor, parçalıyor, dağıtıyor. Kuvvet gene bütün kabalığıyla hakkın, adaletin, merhametin, insafın, iyiliğin karşısında. Medeniyet masal gibi, efsane gibi kalıyor. İnsanlık yıpranıyor.

İnsana bağlı ne varsa yıpranıyor. Yasalar, kânunlar, yönetmelikler, emirnameler, düşünceler, felsefeler, sistemler, anlayışlar, görgüler, gelenekler, görenekler, örfler, âdetler, davranışlar, yaşayışlar... Hepsi değişiyor, hepsi yıpranıyor, hepsi ihtiyarlıyor, hepsinin zamanı çabucak geçiyor. Dünkü gelenek bu güne oturmuyor. Dün yapılan kânun bu güne dar geliyor. Dün ileri sürülen görüş, bu gün geçerliliğini kaybediyor. Dünkü sistemler bu güne cevap veremiyor. Dünkü teknoloji, bu gün hantal kalıyor.

Fakat Kur'ân gençleşiyor. Üstad Bedüzzaman'ın ifadesiyle, “Zaman ihtiyarlandıkça Kur'ân gençleşiyor. Rumuzu tavazzuh ediyor.”¹ Yani Kur'ân bütün zamanları kucaklıyor, bütün çağların önünden gidiyor. Çağlar ihtiyarlarken, zaman yaşlanırken, dünya kocarken Kur'ân gençleşiyor. Her geçen zaman birimi, Kur'ân'ın bir ayetini tefsir ediyor, bir hükmünü doğruluyor, bir işaretini ortaya çıkarıyor, bir rumuzunu açıklıyor. Zaman en mükemmel müfessirdir; Kur'ân'ı tefsir ediyor. Kur'ân'ın öyle hükümleri var ki, öyle rumuzları var ki, ancak yeni bir zamanla ve yeni bir çağla anlaşılıyor.

Kur'ân'ın hiçbir çağrısı yoktur ki evrensel olmasın. Kur'ân'ın hiçbir işareti yoktur ki, tüm insanları muhatap almasın. Kur'ân'ın hiçbir tavsiyesi yoktur ki, zengin fakir, hasta sağlıklı, genç yaşlı, köle efendi, kadın erkek, memur âmir, tüm beşere saadet kaynağı teşkil etmesin, tüm insanlığa huzur vermesin, tüm tabi olanlarına, tüm inananlarına gerçek uygarlığı, gerçek medeniyeti göstermiş olmasın.

Bu gün Müslüman olsun, olmasın, doğudan batıya hemen tüm toplumlarda “temizlik” gibi, “doğruluk” gibi, “cömertlik” gibi, “insan hakları” gibi, “vicdanî özgürlükler” gibi, “hürriyet” gibi, “istişare” gibi, “azimle çalışmak” gibi, “yardımseverlik” gibi, “akla ve ilme önem vermek” gibi, “düşünceye değer vermek” gibi, “kaliteli iş” gibi, “Allah'a iman” gibi ne kadar yüce değerler manzumesi baş tacı yapılıyorsa, hepsinde, bu değerleri beşere hediye eden Kur'ân'ın bin dört yüz yıllık emeği söz konusu. Bu gün doğudan batıya hemen tüm toplumlarda Kur'ân'ın yasakladığı şeylerin kötülüğü kabul ediliyorsa, Kur'ân'ın emirlerinin isabetliliği teslim ediliyorsa, Kur'ân'ın en küçük işareti bile dikkatten kaçırılmadan araştırılıyor ve inceleniyorsa ve tüm toplumlar Kur'ân'ın barış ve esenlik yüklü mesajları karşısında hayran iseler, bütün bunlar, Kur'ân'ın beşer üzerinde kurduğu İlâhî otoritenin ihtişamından başka bir şey değildir.

Çünkü Kur'ân Allah kelâmıdır. Kur'ân çağlar üstüdür. Zaman ne kadar değişirse değişsin, Kur'ân hep genç kalıyor.

Dipnot :

1- Mektûbât, s.460 (Hakikat Çekirdekleri, No: 80;Hutbe-i Şâmiye, s. 113